

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Hezké Jižní Město**, občanské sdružení se sídlem Stříbrského 683/14, Praha 11, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha - Podolí, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2007, sp. zn. S-MHMP 239679/2007/OST/Pi, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. S-MHMP 239679/2007/OST/Pi, ve věci postavení účastníka řízení o povolení stavby, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2010, č. j. 6 Ca 231/2007 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2007, sp. zn. S-MHMP 239679/2007/OST/Pi, ve znění opravného

rozhodnutí ze dne 15. 8. 2007, sp. zn. S–MHMP 239679/2007/0ST/Pi. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno usnesení Úřadu městské části Praha 11, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 9. 5. 2007, č. j. OV/2007/001168/Vac-vyl, dle kterého stěžovatel nemá postavení účastníka stavebního řízení ve věci stavby „Obytný soubor Milíčov – Praha 11“ část Sever - 3 bytové domy (6 sekcí), komunikace, zpevněné plochy, veřejné osvětlení na pozemcích parcelní číslo 583/1, 583/27, 583/65, 583/66, 583/67, 583/70, 583/71, 583/72, 583/73, 583/74, 984, 985/1 v katastrálním území Háje, parcelní číslo 2014/42, 2014/44 v katastrálním území Chodov.

Městský soud shledal žalobu nedůvodnou a ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl. Vycházel přitom z právního názoru přijatého stavebním úřadem a potvrzeného žalovaným odvolacím orgánem, dle kterého je v souladu s ustanovením § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), účastenství občanského sdružení vázáno na žádost o poskytování informace o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle citovaného zákona. Žádost, která musí být věcně a místně specifikována, platí jeden rok ode dne jejího podání a lze ji podávat opakovaně. V daném případě však stěžovatel svoji žádost podanou dne 13. 10. 2004 po uplynutí jednoho roku nezopakoval. Nemohl mít proto postavení účastníka předmětného stavebního řízení, a to bez ohledu na to, že dne 18. 4. 2007 stavebnímu úřadu oznámil svoji účast v tomto řízení (stavební řízení zahájeno dne 27. 3. 2007 a oznámeno vyvěšením na úřední desce od 16. 4. 2007 do 2. 5. 2007).

Městský soud dospěl k závěru, že podání žádosti o informování o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, patří mezi zákonem stanovené skutečnosti podmiňující účast občanského sdružení ve správním řízení, přičemž odkázal na výklad ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle kterého:

2) Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

(3) Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy

mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup."

Z citovaného ustanovení městský soud dovodil, že je zcela zřejmé, že podmínky stanovené v odstavci 2 shora citovaného ustanovení nemohou zahrnovat pouze existenci občanského sdružení s právní subjektivitou, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, ale je mezi ně nutno zařadit i další podmínky spočívající v platně podané žádosti a v tom, že se musí jednat o správní řízení, při kterém mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny.

Současně odkázal na logický výklad daného ustanovení s tím, že na odstavec 2 upravující podání žádosti navazuje odstavec 3, který účast občanského sdružení odvíjí od písemného oznámení sdružení, doručeného správnímu orgánu do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno. Je zde tedy jasná vazba běhu lhůty osmi dnů na den oznámení zahájení řízení, tj. doručení písemné informace, občanskému sdružení příslušným správním orgánem. V případě opačného výkladu by proto mohlo dojít k tomu, že pokud by oznámení o zahájení správního řízení nebylo zveřejňováno na úřadní desce, nebylo by v podstatě možné určit počátek a konec lhůty, ve které se může občanské sdružení přihlásit jako účastník řízení. Ze zvolené koncepce lze přitom dle názoru městského soudu dovodit, že účast občanského sdružení je žádoucí od samotného zahájení řízení, aby již od počátku byly řešeny a zohledňovány otázky ochrany přírody a krajiny.

Městský soud poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006 - 59, dostupný na www.nssoud.cz, a uzavřel, že pokud stěžovatel nepodal platnou žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, neměl postavení účastníka předmětného řízení a nelze hovořit o nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí stavebního úřadu.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek městského soudu napadá v celém rozsahu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel považuje odůvodnění rozsudku za nedostatečné, protože v něm nejsou uvedeny důvody, pro které městský soud nepovažoval rozhodnutí žalovaného za neodůvodněné, což stěžovatel namítal v žalobě. Dle jeho názoru totiž nelze považovat jako dostatečné odůvodnění správního rozhodnutí pouze tvrzení žalovaného, že pro postavení občanského sdružení jako účastníka správního řízení

podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny je nutná platně podaná žádost o informování o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních.

Stěžovatel toto tvrzení považuje za neodůvodněné a dále s ním ani věcně nesouhlasí. Dle jeho názoru není vyloučeno, aby postup podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, kdy občanské sdružení oznámí účast v konkrétním správním řízení, byl použit i v případech, ve kterých si občanské sdružení předem nepodalo žádost podle § 70 odst. 2 citovaného zákona. Účast občanského sdružení konstituuje ustanovení § 70 v odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, které evidentně nemá za hypotézu podání žádosti podle odst. 2 tohoto zákona. Podání žádosti podle odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny není proto podmínkou účinného oznámení účasti občanského sdružení ve správním řízení tak, jako to učinil v daném případě.

Městským soudem učiněný výklad ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny považuje stěžovatel za chybný a v tomto směru poukázal na to, že oznámení o účasti ve správním řízení je přesně vymezeno (lokalita i předmět řízení) a je nutně konkrétnější než žádost o informování o určitém typu (ne individuálně určeném) řízení v určitém území (ne nutně v jediné lokalitě). Současně odkázal též na historický vývoj ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, zejména jeho první znění, kdy osmidenní lhůta pro oznámení účasti ve správním řízení měla být počítána od zahájení řízení, nikoli od doručení informace o tomto řízení. Teprve následnými novelami dospělo dané ustanovení do současné podoby, dle které správní orgán může doručovat informaci o zahájeném řízení vyvěšením na úřední desce, což stavební úřady využívají a díky tomu je zahájení konkrétního správního řízení oznámeno komukoli (tedy i jakémukoli občanskému sdružení) bez toho, že by bylo nutno předem o takové informování žádat. Změnou právní úpravy a v důsledku správní praxe se tak žádost o informování podle odst. 2 stala obsoletní a její podání nepřináší sdružením v těchto případech žádnou výhodu. Ze skutečnosti, že počátek osmidenní lhůty podle odst. 3 je počítán od oznámení zahájení řízení, proto nelze dovozovat, že zákonodárce takto stanoveným počátkem běhu lhůty implicitně stanovil, že podmínkou oznámení účasti je předchozí podání žádosti o informování. Úkon a účinky oznámení o zahájení řízení zveřejněné na úřední desce i běh osmidenní lhůty je nezávislý na skutečnosti, jestli sdružení požádalo o informování či nikoli.

Ohledně městským soudem učiněného odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006 - 59, pak stěžovatel konstatoval, že je mu nesrozumitelný, neboť je v něm konstatován klasický postup podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. 1) podání žádosti, 2) doručení informace a 3) oznámení účasti občanského sdružení, ale k variantě potupu podle citovaného ustanovení bez předchozího podání žádosti se tento rozsudek nevyjadřuje.

Na základě všech výše uvedených skutečností stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podstatou projednávané věci je výklad ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, konkrétně pak otázka, zda má občanské sdružení právo účasti v konkrétním správním řízení pouze na základě oznámení své účasti, aniž by podalo žádost ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Městský soud dospěl k závěru, že tomu tak není, což řádně odůvodnil a jeho rozhodnutí v tomto směru není nepřezkoumatelné, jak namítá stěžovatel.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. V přezkoumávané věci Nejvyšší správní soud vady shora uvedeného charakteru neshledal, neboť výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Z odůvodnění rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky – v návaznosti na žalobní body - městský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (ratio decidendi), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné.

Nejvyšší správní soud proto považuje napadený rozsudek městského soudu za přezkoumatelný. K tvrzení stěžovatele ohledně nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného lze ve shodě s městským soudem konstatovat, že odůvodnění i přes svoji stručnost obstojí. Odůvodnění rozhodnutí má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí - musí z něho být proto zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, což bylo v daném případě splněno.

Žalovaný ve svém rozhodnutí sice stroze, leč zcela jednoznačně a jasně formuloval, na základě jakých skutkových a právních důvodů stěžovatel nemá postavení účastníka předmětného stavebního řízení. Vycházel přitom primárně ze znění § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, konkrétně ustanovení odst. 2 a 3, které na sebe navazují a ve vzájemné kombinaci kladou podmínky pro to, aby se občanské sdružení mohlo účastnit jednotlivých správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny podle citovaného zákona.

Jednou z těchto zákonem stanovených podmínek je platně podaná žádost občanského sdružení, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních ve výše uvedeném smyslu. Tato podmínka však v daném případě nebyla splněna, neboť stěžovatel podal žádost v roce 2004, tato žádost pozbyla uplynutím jednoho roku platnosti (tj. v roce 2005) přičemž v roce 2007, kdy bylo předmětné stavební řízení zahájeno, stěžovatel žádnou platně podanou žádostí nedisponoval. Ostatně tuto skutečnost stěžovatel ani žádným způsobem nezpochybňuje.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle kterého je podání žádosti podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jednou ze zákonných podmínek pro účastenství občanského sdružení v konkrétním řízení. Takový závěr plně odpovídá dikci ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení odstavce 3 uvedeného ustanovení, které zakládá právo občanských sdružení účastnit ve správních řízení, zjevně navazuje na předcházející odstavec, a to nejen slovně („*občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení...*“), ale i významově („*...pokud svou účast oznámí písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno*“).

Případné účastenství občanského sdružení ve správním řízení se odvíjí od jeho oznámení, které je limitováno osmidenní lhůtou, jejíž běh počíná dnem, kdy bylo občanskému sdružení zahájení daného řízení ze strany příslušného správního orgánu oznámeno. Tato oznamovací povinnost správního orgánu není dána en bloc, takový výklad by byl zjevně absurdní, ale je zjevně adresná. Oznamovací povinnost správního orgánu se odvíjí od znalosti toho, vůči komu má být uplatněna, tj. komu má být zahájení řízení oznámeno. Adresátem této oznamovací povinnosti je pouze takové občanské sdružení, které si o příslušné oznámení platně požádalo a avizovalo tím svoji vůli a připravenost hájit zájmy ochrany přírody a krajiny v každém jednotlivém správním řízení, které se jich může dotýkat.

V tomto směru je korektní zmínit, že ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny hovoří o oprávnění nikoli povinnosti občanského sdružení požadovat, aby bylo předem informováno; nicméně při výkladu ustanovení § 70 uvedeného zákona nelze vycházet izolovaně pouze z gramatické dikce odstavce 2, ale je třeba posuzovat celé ustanovení jako jeden významový celek,

který od úvodní proklamace v odst. 1 o účasti občanů (veřejnosti) přechází dále ke konkrétním podmínkám této účasti v odst. 2 a 3, při jejichž splnění má občanské sdružení ex lege postavení účastníka řízení.

Nelze tedy souhlasit se závěrem stěžovatele, dle kterého ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nemá v hypotéze podání žádosti podle odst. 2 tohoto zákona. Naopak odstavec 3 má parametry právní normy odkazující na další ustanovení, v daném případě na odstavec 2 uvedeného ustanovení a v něm stanovená pravidla pro možné účastenství občanských sdružení ve správních řízeních.

Tato pravidla je tedy nutno respektovat, přičemž kasační soud nesdílí závěr stěžovatele, dle kterého se žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny stala v důsledku postupné novelizace zákona o ochraně přírody a krajiny obsoletní.

Při výkladu ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny totiž nelze odhlédnout od interpretačního pravidla, že zákonodárce je v zásadě regulativně racionální, což v daném případě znamená, že se snažil stanovit podrobnější pravidla, která však účasti občanských sdružení nikterak nebrání, pouze určitým způsobem strukturují jejich postup.

Shodně je odůvodněno podání pozměňovacího návrhu poslance Františka Pelce, na jehož základě byl první novelou (zákon č. 218(2004 Sb.) změněno ustanovení § 70 odst. 2 citovaného zákona do současné podoby s tím, že: „*...se týká stanovení podrobnějších pravidel účasti veřejnosti...*“ (blíže k tomu viz podrobná rozprava v rámci druhého čtení a sněmovní tisk č. 575/3, pozměňovací návrhy, bod h. 5., 4. volební období 2002 - 2006, digitální depozitář, www.psp.cz).

Obdobně též v případě druhé novely (zákon č. 186/2006 Sb.), která změnila do současné podoby odstavec třetí, byla smyslem spíše úprava a upřesnění procesních pravidel a snaha: „*...jednoznačně vyjádřit, že se ustanovení § 70 uplatňuje i tehdy, kdy je řízení podle zvláštního zákona zahajováno na návrh účastníka, nikoli pouze z podnětu správního orgánu. Dřívější dikce ustanovení vyžaduje formálně vzato, aby byla předmětná občanská sdružení informována dříve, tedy jiným úkonem, než účastníci řízení. Tím byly zvyšovány administrativní náklady na vedení řízení. Právní úprava tento nedostatek odstraňuje, aniž by práva občanského sdružení byla krácena*“ (blíže k tomu viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, zvláštní část, Čl. XXVI, k bodům 12 a 13, sněmovní tisk č. 999/0, 4. volební období 2002 - 2006, digitální repozitář, www.psp.cz).

Ustanovení § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny tak mají vzájemnou návaznost a jejich změny byly vedeny určitou vnitřní logikou, která

může obstát i v současné situaci. V případě, kdy správní orgán oznámení o zahájení řízení nezveřejní na úřední desce tak, jako se to stalo v nyní projednávané věci, je totiž třeba písemné vyhotovení oznámení o zahájení řízení doručit danému občanskému sdružení, kterému poté běží ona osmidenní lhůta pro případné oznámení svého účastenství v daném řízení. Pokud by však občanské sdružení předem nepožádalo o takové informování ze strany správního orgánu a ten by v důsledku toho informaci o zahájení příslušného řízení neoznámil, nebylo by vůbec možné určit počátek běhu uvedené lhůty.

Kasačnímu soudu je známý výklad, dle kterého je v takovém případě nutno počítat lhůtu ode dne zahájení řízení, (viz Miko, L., Borovičová, H. a kol. Zákon o ochraně přírody a krajiny. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007. s. 279). Takový výklad je však nutno odmítnout, neboť jde mimo zákon (praeter legem), který počátek běhu dané lhůty jasně váže až na okamžik oznámení o zahájení příslušného řízení. Nehledě na to, že o zahájení některých správních řízeních by se občanské sdružení ani nemuselo dozvědět, obdobně jako se to stalo právě v případě, kterým se zabýval rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006 - 59, na který městský soud přiléhavě odkázal.

Citovaný rozsudek se sice zabýval účastenstvím občanského sdružení v řízení o povolení výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích, nicméně i v tomto případě zcela jasně konstatoval, že bylo na stěžovateli, aby podal žádost podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a mohl se tak stát účastníkem daného řízení. Skutečnost, že tak neučinil, a proto se o tomto řízení nedozvěděl a nemohl se ho účastnit, šla tedy k tíži stěžovatele, obdobně jako v nyní projednávané věci, ve které se sice stěžovatel o předmětném stavebním řízení dozvěděl, ale s ohledem na vše shora uvedené postavení účastníka řízení neměl.

V požadavku určité předběžné aktivity občanských sdružení spočívající v platném podání žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze spatřovat nadbytečnou podmínku, která vyšla z užívání či která občanská sdružení nad únosnou míru zatěžuje. Ve své podstatě se jedná o minimalistickou podmínku administrativního typu, která vyplývá z výše uvedené interpretace § 70 odst. 2 ve spojení s odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a která odpovídá smyslu a účelu uvedeného ustanovení; tím je možnost veřejnosti se přímo podílet na ochraně přírody a krajiny, avšak za zákonem stanovených podmínek, které mají zajistit také určitou racionalitu této účasti.

V tomto ohledu lze ve shodě se shora citovaným rozsudkem zdejšího soudu připomenout, že: „*...česká vnitrostátní úprava umožňuje prostřednictvím ustanovení § 70 zákona č. 114/1992 Sb. přístup dotčené veřejnosti k informacím a do příslušných správních řízení velmi široce a stanoví pouhou minimalistickou podmínku o tyto informace jednoduchým způsobem požádat a do předmětných řízení se po obdržení informace o jejich vedení přihlásit*.“

Tato podmínka navíc garantuje občanským sdružením určitou informační jistotu v případě, že oznámení o zahájení správního řízení nebude zveřejněno na úřední desce; tu sice zřizuje každý správní orgán, a to v hmotné podobě a elektronicky (na internetu), nicméně ne každé zahájení správního řízení je tímto způsobem zveřejněno. V souladu s § 47 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se totiž nejedná o povinnost, ale o možnost správního orgánu, která představuje jen jakýsi informační nadstandard, nejde-li o případy, kdy správní řád v § 144 odst. 2 (řízení s velkým počtem účastníků) nebo jiný zákon předpokládá oznámení o zahájení správního řízení právě prostřednictvím úřední desky tak, jako tomu bylo i v nyní projednávané věci.

Na základě všech těchto skutečností byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu